

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

SSA Jan Futro

w sprawie z powództwa Banku (...) SA w W.
przeciwko „E.(...)” Spółce z o.o. w C.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 kwietnia 2010 r.,
zażalenia strony pozwanej
na wyrok Sądu Apelacyjnego
z dnia 17 listopada 2009 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 14.447 (czternaście tysięcy czterysta czterdzieści siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 672 (sześćset siedemdziesiąt dwa) złote tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 17 listopada 2009 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 23 czerwca 2009 r. oraz m. in. w punkcie II zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 7.247 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania

apelacyjnego. Następnie postanowieniem z dnia 7 stycznia 2010 r. Sąd Apelacyjny uzupełnił swój wyrok w punkcie II w ten sposób, że po słowach „tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego” dopisał słowa „a w pozostałej części wnioszek oddalić”. Rozstrzygając o kosztach, Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że na etapie postępowania apelacyjnego brak jest podstaw do stosowania zasad orzekania o kosztach odrębnie dla każdej ze spraw połączonych do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia w trybie art. 219 k.p.c., tak jak w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Wyrok Sądu odwoławczego zawiera bowiem rozstrzygnięcie w przedmiocie tylko jednego środka odwoławczego.

W zażaleniu na rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego (punkt II wyroku) pełnomocnik pozwanej wniosł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kwoty 14.447 złotych oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie. O jego trafności świadczy jednolite orzecznictwo Sądu Najwyższego na tle wykładni art. 219 k.p.c.

Sąd Najwyższy wyjaśnił w wyroku z dnia 22 września 1967 r., I CR 158/67 (OSNCP 1968, nr 6, poz. 105), że połączenie dwu oddzielnych spraw w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia na podstawie art. 219 k.p.c. nie oznacza, że takie połączenie tworzy z tych spraw jedną nową sprawę. Połączenie podyktowane względami technicznymi i ekonomią procesową nie pozbawia połączonych spraw ich odrębności i nie zmienia faktu, że łącznie rozpoznawane i rozstrzygane sprawy są nadal dwiema samodzielnymi sprawami. Dlatego też wyrok powinien zawierać z osobna rozstrzygnięcie co do każdej z połączonych spraw. Stanowisko to zostało potwierdzone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 września 1983 r., IV PR 101/83 (OSPika 1984, nr 7-8, poz. 173). Według postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1973 r., I PZ 71/73 (niepubl.), połączenie w trybie art. 219 k.p.c. kilku oddzielnych spraw w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia ma charakter techniczny i nie wpływa na właściwość sądu, także i wówczas, gdy mogły być objęte jednym pozwem. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 marca 2003 r., IV CZ 20/03 (niepubl.), w wyroku z dnia 9 października 2003 r., V CK 329/02 (niepubl.), w wyroku z dnia 6 października 2006 r., V CSK 206/06 (niepubl.) i w postanowieniu z dnia 15 lutego 2008 r., I CZ 148/07 (niepubl.) podkreślił, że połączenie na podstawie art. 219

k.p.c. kilku spraw do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia jest zabiegiem jedynie technicznym i nie prowadzi do powstania jednej nowej sprawy, zatem ocena dopuszczalności zaskarżenia skargą kasacyjną takiego łącznego orzeczenia musi być przeprowadzona w odniesieniu do każdej z połączonych spraw z osobna.

Z przedstawionych powodów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁶ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).